

Der er i betænkningen angivet som eksempel på reglens anvendelse, at Landsskatteretten og Told- og Skattestyrelsen er uenige om, hvordan Ligningsvejledningen skal forstås.

Landsskatteretten bemærker, at det i en sådan situation ville være langt mere procesbesparende og ikke berøre Landsskatterettens uafhængighed og status som sidste administrative klageinstans, om Told- og Skattestyrelsen fik kompetence til, *inden sagen var afgjort i Landsskatteretten*, at pålægge den underordnede myndighed (Told-Skat eller et skatteankenævn) at genoptage sagen, hvorved sagen ville bortfalde i Landsskatteretten.

Hertil kommer, at der såvel i rådgiverkredse som fra ministeriets side har været udtrykt ønske, om at Landsskatteretten til brug for klagebehandlingen i sager, der vedrører EU-lovgivning, kunne forelægge præjudicielle spørgsmål for EF-Domstolen. Begrundelsen herfor har fra begge sider været procesbesparende hensyn. Det er imidlertid en betingelse for at kunne forelægge præjudicielle spørgsmål for EF-Domstolen, at Landsskatteretten kan anses som en ret i EF-traktatens artikel 234's forstand. Betingelserne herfor fremgår bl.a. af EF-Domstolens dom af 29. november 2001 i sagen C-17/00, hvor der bl.a. lægges vægt på, om der er tale om et uafhængigt organ. Det har hidtil været antaget, at Landsskatteretten opfyldte bl.a. denne betingelse, jf. f. eks. noten i Skat Udland 2002.224. Der vil kunne rejses tvivl, om denne antagelse holder stik, hvis ministeriet tillægges beføjelse til vilkårligt at ændre Landsskatterettens afgørelser.

Forslaget kan derfor – stik mod intentionerne – komme til at virke procesforlængende.

Forslaget bør også ses i sammenhæng med de igangværende strukturovervejelser ved domstolene. Forslaget fra domstolsudvalget om at gøre alle retssager til byretssager i 1. instans vil gøre byretterne til en yderligere ny instans i klagevejen.

Der er i det nuværende klagesystem ikke behov for flere instanser og deraf følgende uklarhed om kompetencefordelingen, snarere tværtimod.

Bestræbelserne bør gå i retning af en styrkelse af Landsskatteretten som det centrale led i klagestrukturen og en afkorting af en klagesags behandlingstid gennem instanserne. Forslaget om genoptagelse efter ministerpålæg er derfor absolut ikke en forbedring i forhold til den gældende ordening.

§ 35 B og C Vedrørende disse bestemmelser bemærker Landsskatteretten, at retten under den nugældende ordening ikke har kompetence til at tage stilling til klager over afslag på anmodning om genoptagelse i afgiftssager. Det ses ikke af betænkningen, om man foreslår, at Landsskatteretten bliver klagemyndighed for sådanne afgørelser. I givet fald skal Landsskatteretten gøre opmærksom på, at det vil kræve yderligere lovændring(er) end de foreslåede. § 35 er således placeret i skattestyrelseslovens kapitel 4. I de afgiftslove, som Landsskatteretten nu er klagemyndighed for, er der alene henvist til, at skattestyrelseslovens kapitel 3 og 3 A finder anvendelse.